

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJASTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJASKA 16 DIN, NEDIJASKA 26 DIN, PODPORNIA VSAJ 30 DIN. — POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO I.

LJUBLJANA, PETEK, 9. APRILA 1937.

ŠTEV. 30.

Slovenska mladina te poslušaj!

TRI ZNAMENITE OKROŽNICE

Sodobni katoličani so v teh dneh z veseljem in z vdano pripravljenostjo poslušali besede vrhovnega cerkvenega poglavarja, ki so šle v svet v obliki treh znamenitih okrožnic. Vemo sicer, da slovenska katoliška inteligenca ni še tako do dna prepojena z vdano in ljubezni polno pripravljenostjo za besede svojega očeta v Rimu, kakor to zahteva naš čas in kakor je za zavedno katoliško inteligenco drugih narodov samoobsebi umljiva katoliška dolžnost. Zato pa mi mladi, ki razumemo odločilni pomen papeških okrožnic, zavzemamo do njih tisto stališče, ki ga zavzema ves zavedni katoliški svet. Zato se znova in znova, z vso ljubeznijo povračamo na te prevažne in prebogate smernice za katoliško delo.

POTRDILO NAŠEGA DELA

Od vseh treh okrožnic, ki so načelno enako važne, je trenutno za naš boj proti komunističnemu brezboštvu najvažnejša okrožnica »Divini Redemptoris«. Hvaležni smo sv. očetu za to okrožnico, ker nam je dala s svojimi ugotovitvami jasne smernice in je potrdila naše dosežane stališče v boju nasproti boljševizmu. Naj se iz njenih ugotovitev za bodočnost česa naučimo! Zdi se nam potrebno poudariti iz te okrožnice nekaj važnih misli.

LIBERALIZEM — OČE KOMUNIZMA

Sv. oče pravi, da je boljševizmu pripravljaj pot liberalizem, na eni strani s krivičnostjo v gospodarstvu, na drugi strani pa z bojem proti Cerkev v kulturnem življenju. Ta liberalizem je gradil državo na temelje, ki so prezirali nauk in zapovedi Cerkev, ta liberalizem danes tudi vodi svetovno časopisje, da ne vidi in ne sliši ničesar o terorju boljševizma in vso nevarnost kvečjemu pokroviteljsko zamolčuje.

Najslabše pri vsem pa je to, da ima ta liberalizem mogočen vpliv na mišljenje katoliške inteligence. Liberalizem pripravlja pot boljševizmu, zato je sramota za katoličane, da se v

nekaterih vprašanih temu liberalizmu polovičarsko vdajajo. Sramota za tiste, ki v gospodarstvu iščejo krivičnega dobička po načelih gospodarskega liberalizma. Še večja sramota za tiste, ki v literaturi in v kulturnih vprašanih igrajo vlogo katoliškega liberalca zato, da jim priznanje nasprotnikov ne odide. Strahopetno ravnanje je to, ki v svojih posledicah privede do krvavih revolucij! Zato je po tej papeški okrožnici še bolj jasno, kakšna razdiralna sila je katoliški liberalizem v gospodarstvu in v kulturi.

O TAKTIKI BOLJŠEVIZMA

V okrožnici govori popež tudi o taktiki boljševizma in omenja zlati taktiko lepih gesel in velikih obljub. S tem so zavrženi vsi tisti očitki, ki jih nekateri naslavlja na nas, da namreč mi delamo komuniste tam, kjer jih ni; da nočemo sodelovati pri »mirovnih« kongresih in podobno.

Take očitke so vedno znova navajali, kadar smo razkrinkavali komunistične metode. Sedaj je ta stvar lahko tudi za najbolj kratkovidne jasna. Komunizem je v bistvu materialističen in brezbožen in so zato vse njegove krinke hinavšina in laž. Zato pa pravi popež, da ne smemo sodelovati s komunizmom v nobenem pogledu, ako hočemo rešiti krščansko omiko sveta. S tem je obsojena ljudska fronta, ki jo katoličani že tako odklanjajo, a jo komunisti še vedno ponujajo.

POZIV K EDINOSTI

Konča se okrožnica s pozivom k slogi med katoličani in poudari še enkrat ogromni pomen KA v boju proti komunističnemu brezboštvu. In v resnici je edinost v tem boju nujno potrebna, da pridemo do zmage. Katoličani bi bili lahko edini, ker imamo to, kar nima v taki meri nihče drug: hierarhično urejeno oblast papeža in škofov. Ko se bomo brezpogojno držali navodil papeža in škofov, bo tudi pri nas zavladala tista sloga, ki jo popež imenuje nujen pogoj za uspeh.

Tudi v tej okrožnici je obrnjeno papeževo oko na tisto organizacijo, na katero stavi on vse svoje

upanje, na KA. In vendar so pri nas še vedno katoličani, ki kljub vsemu poudarjanju potrebe po KA še vedno ne spregledajo. Mi pa vemo: Če ne bomo v tem poslušali papeža, bomo v bodočem boju za to svojo nepokorščino usodno kaznovani.

*

Okrožnica »Divini Redemptoris« je doživela v slovenskem svetu soglasnejši sprejem kot pred leti njena velika prednica »Quadragesimo anno«. Slovenska mladina gre novo pot. Zato pa gre z njo blagoslov skupnega očeta.

Pravilna sodba o inkviziciji

Eden izmed najbolj ponavljanih očitkov, ki jih stavijo sedaj nasprotniki Cerkvi, je očitek o inkviziciji. Trdijo, da je z inkvizicijo Cerkve pokazala v dobi svoje največje moči vso brutalnost in fanatizem in da je tedaj padlo več žrtev kot za časa preganjanja kristjanov. Toda ti očitki so krivični in lažnivi. Kar je bilo v tistih dobah v tem pogledu krutega in brezsrčnega, ne gre na račun Cerkve, ampak državnih oblasti, ki je smatrala zločin zoper vero za zločin zoper obstoječi red v državi in ga kot takega tudi kaznovala. Vzroke, da so bile kazni krute, moramo iskati v bistvu germanskega prava, ki je kaznovalo vsak najmanjši prestopok brezobzirno in strogo.

DRŽAVNA INKVIZICIJA

Kaj pa je inkvizicija? Ustanova za pospeševanje prave vere, ustanova s cenzuro in nadzorstvom in preganjanjem nasprotnikov prave vere. Inkvizicija se je uvrstila kot državna uredba. Ko so stopili na oblast cesarji, so se čutili dolžne podpirati Cerkve pri ohranjanju čistega nauka. Smatrali so krivoverstvo za zločin proti državi, ki se je kaznoval z izgubo državljanških pravic, s konfiskacijo premoženja, z ječo in celo s smrtjo. Prvi je krivoverce kaznoval s smrtjo na gredi aragonski kralj Peter II., ki jih je javno proglasil za sovražnike države. Sploh je bilo srednjeveški miselnosti lastno, da je vsaka oddaljenost od Cerkve upor proti vsej človeški družbi.

CERKVENA INKVIZICIJA

Cerkvena inkvizicija srednjega veka pa je nastala, ko je papež Gregor IX. (1227—1241) odvzel zasledovanje krivovercev posvetnim oblastem. Ker bi bilo brezplodno boriti se zoper krivoverce samo z besedo, so se poslužili pri tem tudi kazni. Papež je izročil izvrševanje inkvizicije frančiškankom in dominikancem. Inkvizitor je pri procesu najprej pozval tiste, ki so bili obdolženi krive vere, naj prostovoljno priznajo. Če je krivoverec priznal, so mu naložili pokoro (post, milo-

ščino), v težjih slučajih tudi zapor. Če ni priznal, pa je bila krivda brezdvomna, so ga predali svetni oblasti, ki ga je po svojih zakonih obsodila na smrt na gredi. Kot sploh v srednjem veku, se je tudi tu uporabljala natezalnica, kar je pač tipično za srednjeveško sodstvo.

V NOvem VEKU

Inkvizicija se je nadaljevala tudi v novem veku: v Španiji kot državna ustanova z državnimi sodniki. Toda služila je bolj političnim kot cerkvenim interesom. Da je bila ravno v Španiji potrebna, o tem tisti, ki pozna takratne španske razmere, kjer je pretela judovska nevarnost, ne dvomi. Ravnotako je bila vpeljana v Franciji in Angliji. Da je bila smrtna kazen za krivoverce običajna, nam potrjujejo reformatorji, ki se niso pokazali nič

VTISI FINSKEGA INŽENIRJA O SOVJETSKI RUSIJI

Finski inženir Hjalmar Anderson je bil v sovjetski Rusiji v službi od oktobra 1932 do maja 1936. Zaposlen je bil v večini ruskih evropskih in azijskih centrov. Pred kratkim je objavil knjigo pod naslovom »Vsakdanje življenje« (Lund 1936), v kateri zanimivo pripoveduje o svojem bivanju v sovjetski Rusiji.

»Čutim se dolžnega — piše Anderson — da orišem v velikih potezah, kaj pomeni beseda »diktatura proletariata«. Pisec se ne postavlja v govorniško pozo. Opisuje čisto preprosto, a obenem realistične in sugestivne metode, ki jih uporabljajo sovjeti za industrializiranje svoje dežele.

BEDA DELAVSTVA — RAZKOŠJE MOGOČNIKOV

Bedno stanje in stiska delavcev, posebno kmečkih, tvori kričeč kontrast z razkošnim življenjem, ki označuje vsakdanje življenje poglavarjev rdeče armade, čeke in mogočnikov, ki vladajo v Kremlju.

SPLOŠNO POMANJKANJE

Na vsaki strani knjige čitaš vedno znova besede: »Moka, kruh,

bolj strpne in so jo ravnotako uporabljali.

DRUGI ČASI — DRUGI OBICAJI

Stroge metode inkvizicije preteklih stoletij so se s časom prežvele. Cerkve se je sedaj omejila strogo na duhovno polje in prepustila druge naloge državi.

Cerkveno inkvizicijo pa je treba pravilno soditi. Drugi časi — drugi ljudje, drugi ljudje — drugi pravni nazori. Ne sme se vsega naprtiti Cerkvi, kar gre v prvi vrsti na račun miselnosti prejšnjih dob. Sicer pa se tudi sedanja doba ne more ponašati, da je boljša. Pomislimo samo na socialne krivice kapitalizma v Evropi in v kolonijah, pomislimo na izrabljanje in zlorabljanje proletariata, belega, črnega in rumenega! Spomnimo se na metode modernega bojevanja, na preganjanja kristjanov v Rusiji, Mehiki in Španiji; takoj bomo uvideli, da sedanji čas nikakor ni upravičen obsojati preteklost.

čaj«. To je namreč v resnici edini živež milijonov ljudi, ki nimajo niti te gotovosti, da ga bodo vsaj v redu prejemali in ki se morajo zanj čisto boriti, ali jih ropati, pripravljeni, da grede, če treba, tudi do zločina.

»Čaj in sladkor, to je redko blago, ki se v navadnih trgovinah ne dobi. Jajce stane rubelj eno, tobaka skoro ni mogoče dobiti, žveplenke se z zlatom odtehtavajo in so v vsej Rusiji skrajno redke.

V Tomsku, ki je bil sprva kar najbolje preskrbljen, ni več ene same primerne trgovine z živili, ki bi bila občinstvu dostopna.

Gumb za ovratnik je treba plačati z zlatom, ovratnik je naravnost muzejski predmet. Srednja mezza je tako nizka, da si jo je komaj mogoče predstavljati. Ni redka tedenška plača 10—15 rubljev. Če upoštevamo, da funt moke stane 60 rubljev, lahko izračunamo, da mora delavec delati cel mesec, da si lahko kupi funt moke (funt je pol kilograma!). Vsak poskus delavca duševno dvigniti se razbije ob ostrem boju, ki ga mora biti za svojo existenco. Več mu je čašica vodke kakor Sekspirjeva drama.

Nujna potreba je, da se katoliški tisk širi. Treba je, da se z največjo propagando širi, da se bo povsod bral.

(Pij XI.)

To so ugotovitve, ki jih vsebuje ta knjiga.

O METODAH KOMUNIZMA

Toda Andersonova knjiga ne obravnava samo bede in stiske. Pisceva previdnost in premišljenost, ko razlaga nagibe, bojne metode in prepogande komunističnega imperikalizma, so tako proste vsake pristranosti, da je zelo težko dvomiti o resničnosti njegovih opisov. »V Zvezi Narodov — piše pisatelj — zatrjuje zastopnik komunističnega imperikalizma svojo navezanost na mirovne ideale. Med tem pa tajni moskovski agentje, ki jih pošilja kominterna, delujejo z vsemi silami, da zbudijo državljansko vojsko po vseh deželah in po vesoljnem svetu. Sovjeti imajo svoj prav, da tako delajo, kajti v Rusiji vlada teror. Vojna industrija požre vso produkcijo železa in jekla dežele. Eksport in tehnična oprema vojske zahteva milijone. Narod pa životari v bedi in trpi v najglobljem pomanjkanju.«

V resnici bivata dve Rusiji. Ena je za tujce, to je namreč Rusija velikih milijonskih mest; Rusija lepih trgovin in lepih kavarn, s svojim vojaškimi paradami. Potem je pa še druga Rusija, kjer stradajo odrešeni proletarski delavci, kmetje in jetniki.

»5. maja sem bil v Leningradu in vlak, s katerim sem potoval, je vozil istočasno oddelek čekinih čet, ki so ga na postaji čakali drugi oddelki s fanfaro in vihrajočimi zastavami. Vojaški so bili vsi na novo opremljeni. Vlak je nadaljeval svojo pot na Nevski prospekt, kjer so mogle delegacije inozemskih delavcev, povabljene na praznovanje 1. maja, z vso lagodnostjo občudovati sijajne uniforme rdečih vojakov. Te tuje goste so sovjeti z vso skrbjo negovali in prevažali po mestu v luksuznih avtomobilih, jih nastanili v najboljših hotelih itd. Jaz imam malo povedati o tej za tujci prisejeni Rusiji — pristavlja pisatelj — ona prav malo pomeni

KOMUNISTI IN KRŠČANSKA LJUBEZEN

V ruskih šolah in tovarnah so nabiti lepaki s temle besedilom: »Mi sovražimo krščanstvo in kristjane, najboljše med njimi moramo imeti za najhujše sovražnike; pridigajo ljubezen do bližnjega in usmiljenost, ki nasprotujeta našim načelom. Ljubezen do bližnjega je ovira in zavora načel revolucije. Proč z ljubeznijo do bližnjega; česar nam je treba, je sovražstvo.« — In vendar istih ljudi ni prav nič sram očitati vestnim kristjanom, da nimajo krščanske ljubezni, če proti komunizmu nastopijo s potrebno odločnostjo. Čeden teror! Najčednejše pa je to, da se nekateri res dajo poučevati o krščanski ljubezni in njenih zahtevah — od komunistov.

v primeri z ono drugo Rusijo, s tisto, kjer delavci trpeje v stiski.« In zato Anderson zaključuje z besedami: »Kar se mene tiče, sem srečen, da sem pretrgal svoje osebne zveze z Rusijo. Z zadovoljstvom sem videl sovjetske meje izginiti za mojim obzorjem in se imam za sre-

čnega, da sem rešil svoje življenje in svojo pamet v času svojega ruskega bivanja, tekem katerega sem stopil v stik s tisto obliko blaznosti, ki se imenuje marksizem in ki bi rada na svoj način reformirala vesoljni svet.« (Osservatore Romano, 31. III. 1937.)

V nevero ne vodi znanost, ampak verska nevednost. (Toth.)

KAJ JE FAI?

(Federacija ibernskih anarhistov)

Anarhistično gibanje je bilo v Španiji močno že pred revolucijo. Bilo je značilno za Katalonijo, še bolj pa za Barcelono. Sprva je bil ta anarhizem zelo teoretično načelen. Tega anarhizma ni več, preveč čist je bil, da se tako izrazimo, opiral se je na zmotno načelo, ki ga je proglasil Rousseau, da je človek po naravi dober.

Ko so se 19. julija začeli nemiri, so se nabrale okrog tega jedra »istihi« cele tolpe roparskih morilcev in zločincev, razbojnikov, vsa tatinska sodrga. Zanje je bila revolucija le nepričakovana prilika, da si kaj nagrabi. Med njimi je sicer še vedno nekaj zanesenjakov in lahko vernih borcev. Toda tisti, ki so spodrinili »stare« in se polastili vlade nad celo Katalonijo, so morilci in tatovi, ki so bili včeraj, ko je vladal zakon, še v ječah.

Poglavar Durruti

Ali ni bila ena največjih lopovščin, da je republika postavila na vodstvo take ljudi, kot je Durruti? Njegovo življenje, smrt in pogreb so sramoten škandal. Kot poglavar razbojniške tolpe je bil večkrat obsojen.

Vse anarhistične voditelje, ki so mu bili na poti, je spravil s sveta. Durruti je sam pripovedoval, da njemu ni treba generalštabnih kart; ker ni vedel, kaj početi z njimi. To je bila izobrazba poveljnika.

Celo njegova smrt je laž. Zadel ga je krogla odzadaj. On ni bil na fronti, ampak le na »poti v fronto«, kjer krogle vendar ne žvižgajo. Osebnost maščevanje! To je bila le naravna smrt za morilca, ki je vse življenje pobijal in dal pobijati. Njegov grandiozni pogreb je bil izzivanje za vse, kar je v Španiji velikega, lepega in plemenitega.

Katalonci, ki so gledali pogreb, so strmeli, kako se je sprevod razvil. Nek Katalonec je dejal: »Glejte, v tej deželi je treba samo krasti, moriti in ropati, pa dobite pravico do narodnega pogreba in sam predsednik državnega zbora se bo potrudil, da pojde peš za krsto.«

Durrutijska krsta je bila iz mahagonijevega lesa, ročaji in okraski na njej pa so bili iz srebra; izdelana

je bila v slogu, ki je spominjal na egiptovskega. Pravi faraon, kajpada! A najbolj značilna podrobnost je bila ta, da je šel v sprevidu sam katalonski predsednik Companys. Na njegovi desnici je bil ruski konzul Ovsejenko, okrog njiju pa vsi uradni zastopniki.

Za to vrsto visokih osebnosti je sledila druga vrsta »uradnih«, sredi njih pa štirje »pistoleros«, drug ob drugem, vsak z veliko avtomatsko pištolo v roki, pripravljeno takoj za strel; s takšno hladilno cevjo, kot jih imajo čikaški gangsterji, kakih 60 cm dolgo! Imeli so jih v rokah in ne obešene na jermene!

Ljudstvo se ne da več varati

Ali ljudstvo vse to prenaša? Ali nihče nič ne reče?

FAI ima neko metodo in sicer učinkovito metodo...

FAI ima v rokah policijo, ječe, sodišča, telefonske centrale, pošto, telegraf, železnice, električne centrale itd.; skratka, tej peščici ljudi na vodilnih mestih je uspelo, da drži v šahu ustrahovano ljudstvo.

V Kataloniji je dejansko najhujša diktatura. Strašnejša, kot bi jo mogel uvesti general Franco, kajti katalonska diktatura se opira samo na nasilje, laž in morjenje.

Ljudje so v začetku molčali, toda po šestih mescih boja in bede, ko so prestali vse, kar so prestali, so se jeziki začeli razvezovati. Ljudi zdaj čisto slišiš reči: »Samo da Franco pride, pa bo vsega tega konec.« Vedna ljudstva je proti vladi. »Do zadnej kaplje krvi« pa drže z vlado edino tisti, ki se v svoji nevednosti dajo varati prividom spretno organizirane propagande.

Tisk laže

Vsi časopisi morajo biti na strani vlade. Tisti pa, ki niso bili na strani vlade, so morali ali prenehati, ker so urednike pomorili; ali pa so izpremenili smer in morajo dan za dnem obračati plašč po vetru.

Uredništvo se se anarhisti hitro polastili. Ze pripravljene oddelki urednikov so zasedli mesta »starih«. Te so odslovili tako, da so jih odpeljali na skupen nočni sprehod

ali v Rebasaido ali pred pokopališče na trdnjavo Montjuich...

To je hitro opravljeno in samo maloštevilni prebivalci tistih zapuščenih četrti vedo kaj o tem: iz števil milostnih strelcev vedo za število žrtev... Seveda oni o tem nič ne govorijo. Komu pa in zakaj? Ali zato, da bi še sami prišli med nesrečno čredo vsakdanjih »nočnih sprehalcev«?

Radio in lepaki

FAI ne meša ljudem glav samo s tiskom, ampak v delu za kolektivno poneumnjevanje si pomaga tudi z radiom. Bele radijske postaje redno oddajajo (Sevilla, Tenerifa, Jerez, Salamba itd.), toda prepovedano jih je poslušati. Če te zasačijo, te obsodijo kot fašista in temu primerno s teboj ravnajo. Sicer pa so vsi sprejemni aparati prešteti in samo tisti jih smejo rabiti, o katerih vedo, da so pristaši ljudske fronte.

Tako je Federacija iberskih anarhistov gospodarica radijskih valov. Kaj pa naj rečemo o propagandi z lepaki? Tu papir in barvo naravnost pripravljajo. Risarji si dajo največ opravka s fašizmom in vero.

Združena socialistična stranka Katalonije je zasedla hotel Colon, enega najlepših in najglasovitejših hotelov v Barceloni. Na pročelju vi-

sita dva po 3 m visoka lepaka, kjer sta naslikana Lenin in Stalin v rdeči in črni barvi (anarhistične barve!).

Povsod na ulicah in v izložbah visioj karte Pirenejskega polotoka. Rdeče zastavice ali kljukasti križi kažejo položaje na frontah. Postojanke niso nikdar natančne. Stirinajst dni potem, ko so nacionalisti zavzeli San Sebastian in Irun, so rdeče zastavice še vedno kazale, da sta ti dve mesti rdeči.

Za danes končajmo in samo še povejmo, kaj je pisala »Solidaridad Obrera« o Rusiji 15. VIII. 1936, ko v Barcelono še niso prihajale ruske pošiljke:

»Sovjetski tisk potvarja, olepšuje in zavija svoja poročila še bolj brezobrazno kot buržujski tisk. Ruskim delavcem resnico skrivajo.«

Moskva je razumela in je poslala municijo. Od tedaj se je ton spremenil. Listi pišejo o »velikem bratskem narodu«, o »sovjetski sestri« itd. ...

In ko je »Zirjanin« pripeljal v Barcelonsko pristanišče živež, so rdeči oblastniki sprejeli poslano ladjo, ki je prinesla s seboj pozdrav ruske vlade in ljudstva.

V istem trenutku je 1500 mladih Francozov pri Port-Bon med petjem internacionale prestopilo mejo, misleč, da se gredo boriti za neki ideal.

Z naših gimnazij

Dne 3. t. m. je predaval tov. Osana (VII. a) o Beethovenovi IX. simfoniji. Najprej je v kratkih besedah orisal Beethovenovo življenje in njegova dela. Nato je prešel na IX. simfonijo. Analiziral je celotno skladbo, opisal njen nastanek in razložil motive. Potem je šel od stavka do stavka in nam nekatere točke tudi zaigral na klavir. Nagrajen je bil z burnim aplavzom. Za njim je imel tov. Zorman (VIII. b) predavanje: »Dijak in ljudstvo«. Doteknil se je raznih težkih vprašanj. Poskušal je definirati narod na podlagi drugih definicij, najbolj pa se je opiral na dr. Mahnič. Vendar pa je že vnaprej povedal, da se narod ne da točno definirati. Narod ni vedno krvna enota, a vselej duhovna. Potem je grajal nerazumevanje inteligenta za kmeta in nas povabil na deželo h kmetškemu ljudstvu. Opozoril nas je na našo narodno pesem, na naše tradicije.

Na koncu je še tov. Osana zaigral Chopinov poslovljni valček in s tem dostojno zaključil sestanek.

Kdo dela za narod?

V Juikinu v provinci Kjangsi na Kitajskem je imela Kitajska Sovjetska Republika nekako centralo. Delovanje te centrale je precej očitno. Cerkev in šole leže v razvalinah, — tihе priče brezbožnega gibanja. V večini krščanskih družin gospoduje uboštvo in žalost. Skoro ni družine, ki ne bi izgubila vsaj enega člana v dneh komunističnega nasilja. V zadnjem času so bili komunisti v bojih pregnani in ljudstvo je sedaj zopet svobodno zadihalo. Cerkev, od katere so že toliko prejeli, živi v srcih ljudstva še močneje kot kedaj prej, komunistem pa je pustil za seboj le slabe spomine.

Holandski minister Marchant o nestrpnosti Cerkev:

»Edinozveličavno Cerkev imenujejo nestrpno. A Cerkev ni nestrpna, pač pa ekskluzivna in neupogljiva; to je pa vse kaj drugega kot nestrpnost. Nestrpen je tisti, ki ne more trpeti nikogar poleg sebe. Ekskluzivna pa je družba, ki drugomisleče izključuje. Ekskluzivna je pa na svoj način vsaka verska družba. — Cerkev je tudi neupogljiva. Strogo se drži svojega nauka. Nikdar ne bo mešala vode in vina, da bi dosegla sodelovanje z drugimi. Ne bo popustila od nobene resnice. Naloga, ki jo je dal Kristus svoji Cerkvi, obstoji prav v tem, da ohrani svoj nauk nepokvarjen za vse čase. To pa nima nič opraviti z nestrpnostjo.«

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje-Domžale (Jože Godina).

Cenjene čitatelje opozarjamo na našo odlično zbirko „Našo pot“. Prvi štirje zvezki so bili hitro razprodani.

Na razpolago so še sledeči zvezki:

- V. Dr. A. Ušeničnik: Knjiga načel I.
- VI. Tanquerey: Za vzgojo izbranih čet.
- VII. (Še izide.)
- VIII. Dve razpravi kanonika Cardijna o KA.
- IX. Dr. A. Ušeničnik: Knjiga načel II.
- X. Pismo sv. očeta brazilskim škofom.
- XI. Dr. Odar: Krščanska ureditev države. (Papeška okrožnica.)
- XII. Dr. Lenček: Problemi filma. (Najnovejša papeška okrožnica o filmu.)

Naročniki »Mladih borcev« ki so svojo naročnino v naprej poravnali dobe pri svojem poverjeniku ali če naroče pri upravi „NAŠO POT“ po nižani ceni

CENE ZA „NAŠO POT“	IV.	V.	VI.	VIII.	IX.	X.	XI.	XII.
za naročnike-dijake dinarjev	8.—	4.—	4.—	2.—	7.—	3.—	6.—	5.—
za naročnike nedijake	12.—	6.—	6.—	3.—	12.—	4.—	9.—	8.—
za dijake nenaročnike								
za ostale in po knjigarnah	15.—	8.—	8.—	4.—	15.—	6.—	12.—	10.—

S tem se ukinjajo splošni dijaški popusti za publikacije »NAŠE POTI«, kakršni so bili dosedaj dovoljeni; ti so odslej pridržani dijakom, ki so naročniki »NAS MLADIH BORCEV«